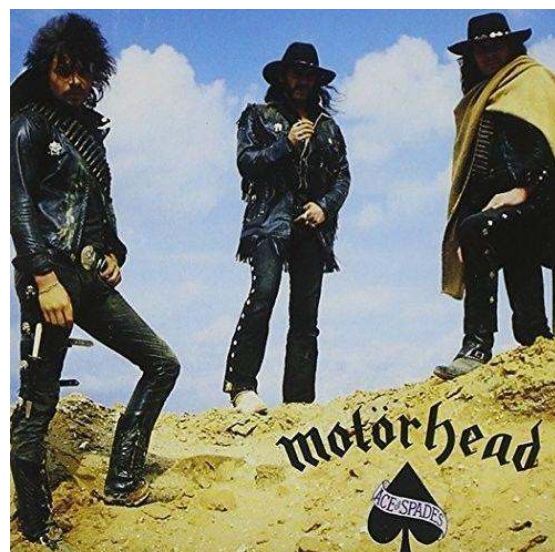

Autografer, backstage og lydprøve

Backstage i St. Louis under Ozzy Osbourne-turnéen i 1981. Jeg havde indstillet mit Canon AE-1 forkert. Jeg bad Motörheads tourmanager om at tage billedet.

FORTALT AF WADE BROOKS ? MED TRACE RAYFIELD
 Bearbejdet fra episode 23 af The Motörcast: Official Motörhead Podcast,
 præsenteret af Howard H. Smith

HØR BEGGE VERSIONER PÅ THE MOTÖRCAST

Hvis du vil høre flere detaljer med vores egne stemmer, så lyt til både mit interview og Helen Taylors interview med værten Howard H. Smith på The Motörcast, den officielle Motörhead-podcast. Åbn The Motörcast på Spotify, og find episoderne med Wade Brooks og ?Philthy?s Sister - Helen Taylor?.

Spotify: open.spotify.com/show/3nNDAVqkgJTBjCkUj2xHSX

PLADERNE FANDT OS FØRST

For Trace Rayfield og mig kom Motörhead på plade, før Motörhead kom i egen person. Vi var amerikanske fans, der så mod Storbritannien på et tidspunkt, hvor New Wave of British Heavy Metal stadig føltes som oplysninger, der blev båret over havet: et billede i Sounds, et navn i importafdelingen i en pladebutik, et albumcover så farligt, at det krævede opmærksomhed.

Det første album, der greb os, var Overkill. Coveret sprang ud fra hylden. Så vendte man det om og så Lemmy, ?Fast? Eddie Clarke og Phil ?Philthy Animal? Taylor stirre tilbage. Det føltes mindre som at opdage endnu et album og mere som at finde bevis på en anden verden. Derefter kom Bomber, og da Ace of Spades nåede os, var Motörhead ikke længere blot et band, vi kunne lide. Det var vores band, selv om det endnu ikke havde spillet i nærheden af os.

Det amerikanske publikum kunne se AC/DC, Judas Priest og UFO, men bands som Motörhead, Iron Maiden og Saxon havde endnu ikke et fast turnéliv i USA. Trace og jeg havde lært på den hårde måde at være koncertfans: studere musikpressen, gennemse hver importsektion, købe singler og tolv-tommer-plader og være klar, når turnéen endelig kom.

To spillekort, spar esser, fra Wade Brooks' samling, signeret af Phil ?Philthy Animal? Taylor og ?Fast? Eddie Clarke.

Blandt de bevarede genstande er to ægte spar esser, det ene signeret af Phil og det andet af Fast Eddie. De samler hele historien i noget, en fan kan holde i én hånd:

det symbol, der forbindes stærkest med Motörhead, mærket af to medlemmer af den klassiske besætning.

FØRSTE RÆKKE, LIGE I MIDTEN

Muligheden kom i 1981, da Motörhead kom med på Ozzy Osbournes første Blizzard of Ozz-turné. I St. Louis var pladserne nummererede, så hvis man ville tæt på scenen, måtte man stille sig i kø før alle andre til forsalg. Trace tog nattevagten og skaffede præcis det, vi ønskede: første række, midt for, i en arena med tusindvis af mennesker.

Billetterne var kun begyndelsen. Vi havde udviklet en metode til at møde turnerende bands: finde hotellet ved at lede efter bussen, møde op med pladerne og vise musikerne, at vi ikke var der tilfældigt. Vores stabler af importplader var vores legitimation. Bands, der besøgte USA, opdagede ofte, at de ventende fans kendte udgivelser, som aldrig havde stået i en amerikansk butik uden for importsektionen.

Vi kørte gennem centrum af St. Louis og tjekkede de mest sandsynlige hoteller, indtil vi fandt bussen ved et hotel ved floden. Det var en af de fine lobbyer, hvor to unge heavy metal-besatte fyre med armene fulde af plader var umulige at overse. Vi lagde album, singler og ep'er på et bord og ventede.

TRE SKIKKELSER FRA GATEWAY ARCH

Lemmy, Phil og Eddie kom gående mod hotellets indgang efter et turistbesøg ved Gateway Arch. Hvis du har været på toppen, kender du den lille sporvognskapsel. Kan du forestille dig de tre klemte ind i én?

De havde ikke taget anonymt rejsetøj på. De lignede præcis Motörhead, der gik gennem en lobby fuld af almindelige rejsende.

De kom hen, satte sig og begyndte at se pladerne igennem. Lemmy sagde: 'I har en dejlig by.' Samlingen brød straks isen. Normalt kunne man kun få én Motörhead-lp i USA, men vi havde importer, ep'er og tolv-tommer-singler. Vi kendte bandets historie og havde brugt pengene på at bevise det. I stedet for hurtigt at skrive autografer og forsvinde blev de. Derefter bad de os følge deres bus til arenaen.

SMUGLET IND AD BAGDØREN

I arenaen havde vi ingen adgangskort, så bandet optog os simpelthen i gruppen. Vi klemte os ind mellem Lemmy, Phil, Eddie og crewet og gik gennem backstageindgangen, som om vi hørte til. Hvem ville stoppe Motörhead? Eddie tog ansvaret for os og bad os blive i omklædningsrummet, indtil der kunne skaffes kort. Motörhead ville ikke have problemer med Ozzys organisation på grund af uforklarlige gæster.

Omklædningsrummet var ingen luksussuite. Det var et slidt hockeyomklædningsrum, hvor alle ventede på lydprøven, drak øl og talte. Vi havde Colombian Gold med til koncerten, for det var en del af at gå til koncert i 1981. Eddie var den første, der sluttede sig til os. Efter et par joints så han på os og sagde, at hvis han spillede dårligt den aften, ville han aldrig tale med os igen, husker Trace. Vi lo, indtil vi opdagede, at han virkede alvorlig.

Til sidst gik bandet mod scenen og spurgte, om vi ville se lydprøven. Vi regnede med, at vi skulle stå i kulissen. I stedet vinkede de os op på scenen. Hele arenaen var tom, og Motörhead spillede kun for at udføre det nødvendige arbejde - og for os. Jeg stod på scenen omkring halvanden meter fra Lemmy og headbangede, mens bandet lavede lydprøve. Mellem numrene pegede Trace på vores pladser: lige dér, første række, midt for. Eddie fandt os dér under koncerten.

Motörhead på scenen ved Ozzy Osbourne-koncerten i St. Louis, 1981. Ozzy gav dem næsten intet lys. Jeg brugte et vidvinkelobjektiv.

?Jeg stod halvanden meter fra Lemmy og headbangede under lydprøven. Hvor mange fans har nogensinde fået en sådan ære??

WADE BROOKS

REJSEN TIL ENGLAND OG HELEN TAYLOR

Der var endnu en forbindelse bag mødet i St. Louis. Jeg var allerede medlem af Motörheadbangers, fanclubben, som blev drevet fra Leeds af Phil Taylors søster Helen. Jeg havde fået et brev trykt i Sounds med en liste over de bands, jeg elskede, og en søgning efter britiske 'pen bangers'. Svarene gav mig venner, steder at bo og en rute gennem den britiske metalscene. Da jeg fortalte Helen, at jeg kom, tilbød hun mig at bo i sin lejlighed.

Helen og hendes bofælle hentede mig i Blackpool og kørte mig til hendes forældres hus. Den aften sad jeg i familien Taylors stue med Helen og hendes forældre og så private Motörhead-film, som hendes far havde optaget. Det var ikke reklamevideoer eller tv-optrædener. Det var familiens optagelser af bandet i årene, mens hele historien stadig udfoldede sig.

Helens eget interview i Motörcast forklarer, hvor denne velkomst kom fra. Hendes far, fotograf i Leeds, fik idéen til klubben, da han så unge fans headbange, og kaldte den Motörheadbangers. Helen og hendes kæreste Paul lancerede den ved at uddele flyers i Hammersmith Odeon mod slutningen af Bomber-turnéen i 1979. Arbejdet foregik fra hendes fars lokaler på Upper Accommodation Road. Medlemstallet voksede fra omkring tusind ved det første nyhedsbrev til omkring tre tusind ved det andet og spredte sig derefter over Europa, Japan og Nordamerika.

Helen Taylor med sin kæreste Paul, som hjalp hende med at drive Motörheadbangers og rejste med hende i fanclubårene.

MOTÖRHEADBANGERS NORDAMERIKANSKE KONTOR

Næste morgen tog Helen mig med til familievirksomheden, hvor fanclubarbejdet blev udført. Hendes far spurgte, om jeg ville hjælpe med Motörheadbangers i Nordamerika. Der var ingen kontrakt, ingen løn og ingen stor titel. Kravet var engagement, og mit svar kom straks: selvfølgelig.

Fra da af gik amerikanske bestillinger gennem mig. Jeg modtog betaling i dollars, organiserede T-shirt- og klubbestillinger, gik i banken og sendte Helen en månedlig check i pund. Helen tog sig af medlemskorrespondancen og arbejdet i Storbritannien. Jeg betalte annoncer i Creem, Hit Parader og Circus af egen lomme. Jeg fik aldrig pengene tilbage og tjente ikke en cent; jeg tabte penge. En enkelt langdistancesamtale med Helen og Mr. Taylor kunne koste omkring 35 dollars, med et ekko der fik Atlanten til at virke endnu bredere.

Det gjorde ikke arbejdet mindre værdifuldt. Vi blev en del af organisationen, før 'fanengagement' blev et brancheudtryk. Helens kontor opbevarede navne og adresser i hånden på kartotekskort. Nyhedsbreve betød adressering af kuverter, frimærker og postsække. Hun og Paul rejste for at interviewe Lemmy, Phil og Eddie til hver fanzine og trykte samtalerne med bandeord, stofreferencer og rå kanter intakte.

Lemmy læste de breve, vi havde med, og skrev undertiden personlige svar. Den direkte forbindelse var grunden til, at Motorheadbangers betød noget. Den lagde ikke et poleret virksomhedsfilter mellem band og publikum. Fans kunne føle, at de deltog i Motorheads liv - og nogle gange gjorde de det virkelig.

Brug ikke den postboks; den stammer fra en Circus-annonce fra 1981.

MOTORHEADBANGERS. The Official Motorhead Fan Club. Send Self-Addressed Stamped Envelope for Details to: PO Box 28088, St. Louis, MO 63119

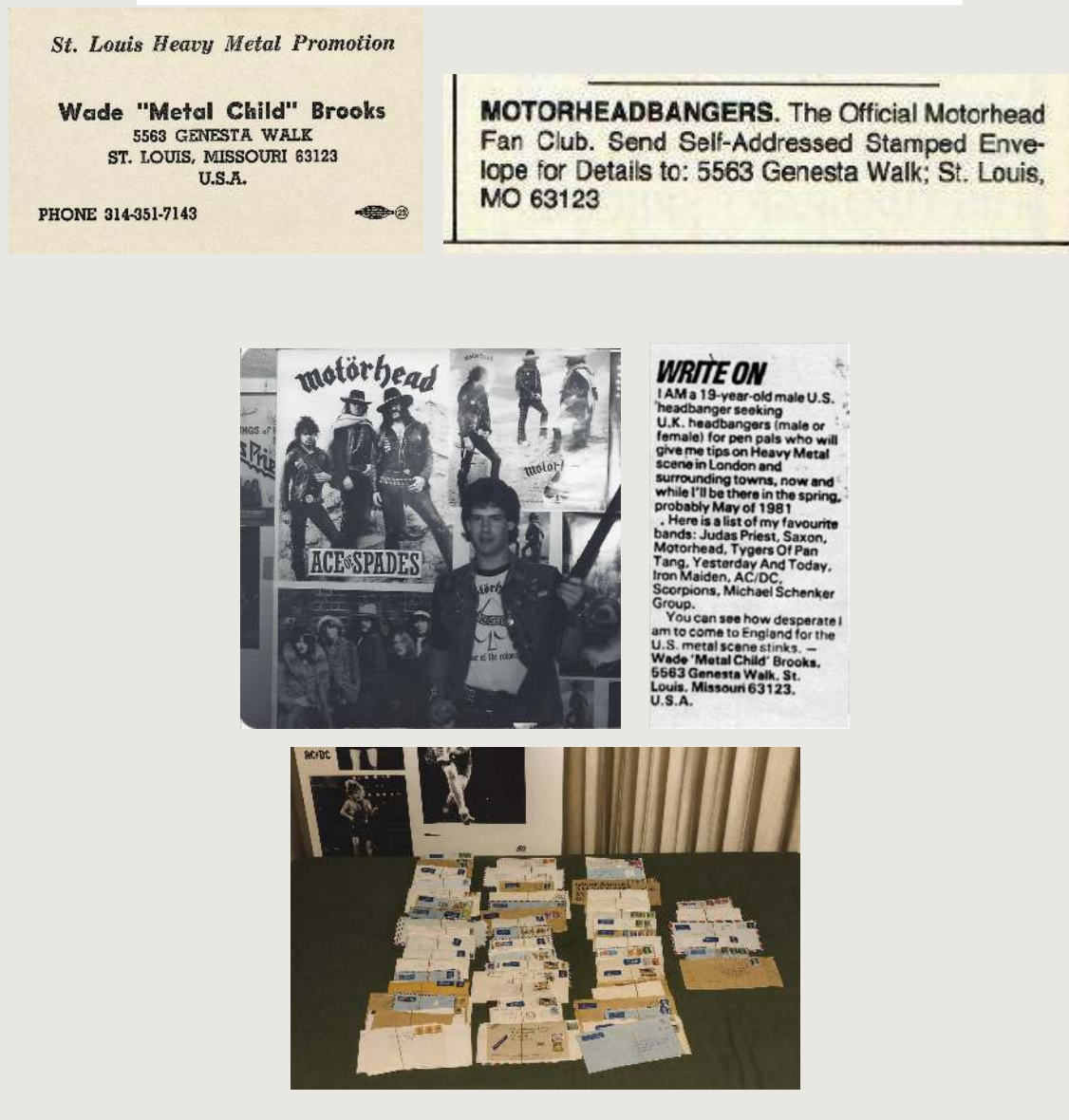
VORES EGEN FORM FOR ADGANG

Moderne meet-and-greets er planlagte, prissatte og tidsbegrænsede. Vores blev skabt af tålmodighed, mod og forberedelse. Musikerne så to amerikanske fans med plader, der havde rejst længere end dem selv, og forstod betydningen. Motorhead var hovednavn i Storbritannien, men opvarmning på denne første USA-turné. Ved hotellet var der ingen ventende menneskemængde eller barriere mellem os. I nogle timer havde vi næsten bandet for os selv.

Denne gavmildhed gjaldt ikke kun én eftermiddag. Helen huskede Lemmy som en, der passede på hende på turné, kontrollerede at hun var tryk og lånte hende nøglen til sit værelse, når en isnende køretur i en varevogn gjorde hende desperat efter et bad. Trace og jeg fandt

det samme instinkt et andet sted. Vi kom som fans, men Motörhead behandlede os som gæster.

FANCLUB - Fra min fars rækkehus, 1981

Wade med Helen, korrespondance mellem St. Louis og Leeds, billeder fra Englandsrejsen og originale annoncer fra magasiner.

DETROIT: HISTORIEN ÆNDRES FRA DEN ENE DAG TIL DEN ANDEN

Et år senere planlagde Trace og jeg en køretur til Cincinnati, Detroit og Chicago under Iron Fist-turnéen. Så forlod Eddie Motörhead. Vi troede, vi havde fået en ven for livet i St. Louis, og var knuste over, at han ikke ville være der. Et øjeblik virkede hele turen

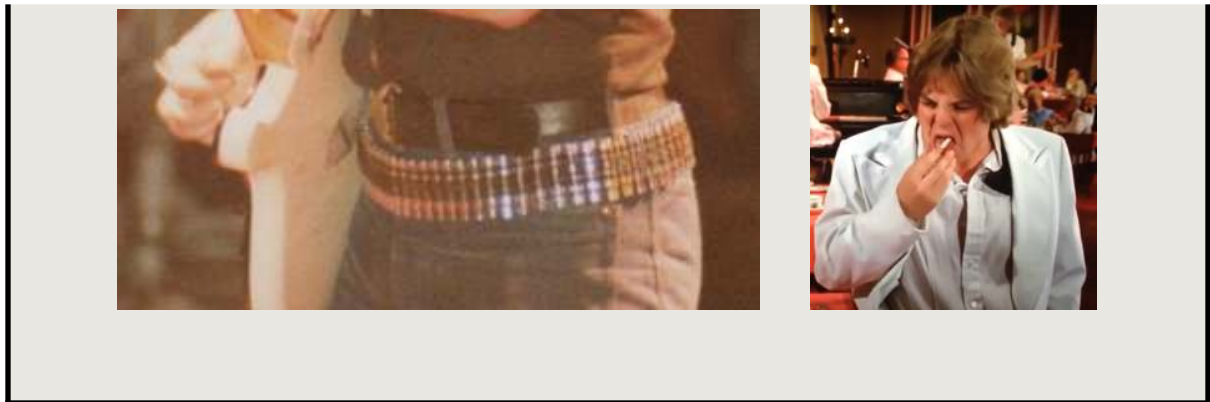
usikker. Da turnéen fortsatte med Brian Robertson, besluttede vi også at fortsætte.

Ved et rent tilfælde blev koncerten på Harpo's i Detroit Robertsons første optræden med Motörhead. Vi var til stede under lydprøven og øvelsen, mens han nøje iagttog Lemmy og lærte at bevæge sig gennem sangene og på scenen. Stemningen backstage var mere alvorlig end i St. Louis. Alle vidste, hvor vigtig aftenen var. Lemmy fandt dog stadig tid til at tale med os og spille videospil i lobbyen.

Vi talte om det foreslåede samarbejde med Wendy O. Williams uden at vide, hvor meget indspilningen havde påvirket Eddies afgang. Jeg spurgte Lemmy direkte, om han og Wendy havde været i seng sammen. Svaret var rent Lemmy: Han var vågnet indpakket i cellofan. Skandaløst, morsomt og leveret uden tøven - den slags svar, der bliver hængende, når de ordnede detaljer bliver uklare.

Jeg gav Lemmy mit forkromede patronbælte; nogen havde stjålet hans, og han bar et af messing. (Jeg ved ikke, hvis billede det er; jeg beskærede et fra nettet. Sagsøg mig, jeg er flad.)

CHICAGO, PATRONBÆLTET OG BECK'S-FLASKERNE

Næste aften ankom vi til Chicago. Nogen havde efter sigende stjålet Lemmys forkromede patronbælte og efterladt ham med det kendte messingbælte, så jeg tilbød mit som erstatning. Backstage lå Beck's-øl i grå baljer med is, og der var ingen fulde flasker tilbage. Min daværende kæreste Polly, senere min første kone, så Lemmy løfte halvfulde flasker, ryste dem og drikke. Hun advarede ham om andres cigaretskodder. Lemmy sagde, at han allerede havde kigget, før han drak. (Husker I Caddyshack?)

Det var ikke store historiske begivenheder. Netop derfor betyder de noget. De viser den menneskelige skala i bandets verden: et lånt bælte, en halvt drukket øl, et videospil i en lobby, en vittighed under lydprøven. Legenden var allerede ved at blive bygget, men tæt på bestod den af små, morsomme og undertiden ulækre øjeblikke.

DEN ULÆKRE SOFA

Omkklædningsrummet i Chicago drejede sig om en virkelig ulækker ternet sofa. Brian Robertson, ny i Motörhead efter Eddies afgang, sad dér med Lemmy og resten af os, mens Beck's-flaskerne hobede sig op. Fotografierne indfanger en besætning i forandring uden at gøre den højtidelig: aviser, cigaretter, øl, latter og møbler, som ingen betalt VIP-pakke ville turde genskabe.

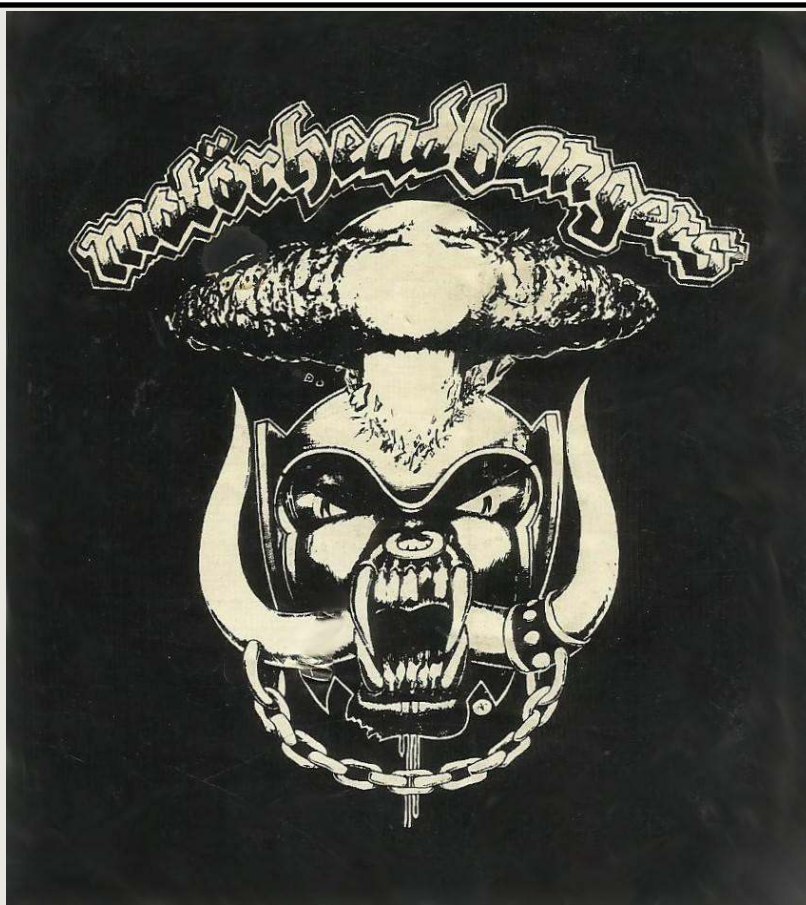

Mere fra omklædningsrummet i Chicago: Brian Robertson, Lemmy og gruppen under overgangen fra Iron Fist-perioden. Mine billeder er de første med den nye besætning; jeg fotograferede i sort-hvid for at sende dem til Sounds.

På det tidspunkt var de tre mænd, vi havde mødt på vej tilbage fra Gateway Arch, blevet varige skikkelser i rockhistorien. Phil døde kun få uger før Lemmy. Eddie fulgte i 2018. Alligevel er mine tydeligste minder hverken fjerne eller ceremonielle. Jeg husker pladerne bredt ud på hotelbordet. Jeg husker, hvordan vi klemte os gennem backstageindgangen. Jeg husker Colombian Gold, øllet, Eddies advarsel og en tom arena, der rystede, mens jeg stod halvanden meter fra Lemmy.

Helens minder fuldender billedet. Hun kendte Motörhead som familie, arbejde og levet erfaring. Motörheadbangers var hendes fuldtidsliv fra slutningen af 1979 til 1982, og hun så klubben blive et internationalt netværk bundet sammen af breve, frimærker, kilometer på vejen og tillid. Mit lille nordamerikanske kontor var en del af netværket. Trace og jeg så ikke historien udefra. I en periode fik vi, gennem en blanding af mod og held, lov til at træde ind i den.

?Vi kom som fans, men Motörhead behandlede os som æresgæster.?

DET DER BLIVER TILBAGE

De signerede importplader bliver tilbage. Fotografierne bliver tilbage. Fanzines, kort, annoncer og breve bliver tilbage, hvor fans beskytter dem. Selv historier, der engang virkede for små til at blive registreret, bærer nu historie: Helens far filmer tidlige koncerter med et enormt videokamera på skulderen; fanclubpost stablet i sække; Eddie ler, indtil han indser, hvor skæv han er; Lemmy læser breve i Colville Houses; Trace overrækker tredive år gamle fotografier til Mikkey Dee.

Et bands historie består aldrig kun af officielle udgivelser og store turnéer. Den omfatter også de veje, fans fulgte mod musikken, og den gavmildhed, der undertiden mødte dem halvvejs. Vi købte ikke adgang. Vi fandt bussen, medbragte pladerne og mødte forberedte op. Motörhead gjorde resten.

FOTOGALLERI: ST. LOUIS, 1981

Farvebillederne fra Ozzy Osbourne-koncerten bevarer aftenen, hvor to målbevidste amerikanske fans blev Motörheads backstagegæster.

Flere backstage-scener fra Ozzy Osbourne-koncerten i St. Louis, 1981.

EN BEMÆRKNING TIL LÆSERNE

Dette er en fanzine. Jeg tager ikke betaling for den. Den findes på www.metalchild.com, hvor den kan læses online eller downloades. Hvis du har PDF-filen, opfordrer jeg dig til at sende den til gamle heavy metal-venner og genoplive jeres minder sammen. Nogle fotografier i dette nummer blev oprindeligt trykt i Sounds. Minderne, fakta, billederne og rettelserne er mine; jeg leverede historien i dele, og ChatGPT hjalp med at organisere dem til en læseværdig fortælling. I april fik jeg en alvorlig advarsel i form af et hjerteanfald. En arterie var 99 procent blokeret og krævede tre stents, fire i alt. Jeg er pensioneret, og vores datter og børnebørn bor hos os. Pensionen har givet mig tid, og minderne strømmer tilbage. Det er let at uploade billeder til ChatGPT og fortælle historierne omkring dem. Redigeringen tager mange timer, men er meget sjov. Venlig hilsen, Wade ?Metal Child? Brooks. Mine børnebørn kalder mig Opa og min kone Oma (jeg giftede mig med en tysker).

KONTAKT

Wade ?Metal Child? Brooks

E-mail: wadealanbrooks@gmail.com

Web: www.metalchild.com

St. Charles, Missouri, USA - ring eller send sms: 314-690-8320

Hvis du vil sende mig noget med posten, så kontakt mig for min aktuelle adresse.

Metal Child Old School Heavy Metal Fan

@MetalChildOfficial

Past: Motorheadbangers North America with Helen Taylor, Iron Maiden Fan Club - replied to ...more

Facebook

Customize channel

Manage videos

YouTube <https://www.youtube.com/@MetalChildOfficial>

Metal Child Old School Heavy Metal Fan

5.8K followers • 30 following

Past: Motorheadbangers North America with Helen Taylor, Iron Maiden Fan Club - replied to fan letters for Rod Smallwood, Promotion for Trouble & Exciter.

Media/news company

Professional dashboard

Edit

Advertise

Facebook <https://www.facebook.com/MetalChildMidwestHeavyMetalPromotions>

Alle Motörhead-fotografier er mine: mit kamera, min film og min fremkaldelse. Du må gerne bruge dem uden at spørge om lov.
Men sæt ikke dit eget navn, en dato og en copyrightmeddelelse på dem, som nogle har gjort uden at undskylde.

FANPRODUKTER KOMMER SNART

T-shirts, kasketter, badges, klistermærker og patches til overkommelige priser

Kommende numre: Bon Scott/AC/DC, NWOBHM, Iron Maiden, Saxon, Trouble, Exciter, Jaguar, Mike Varney (Shrapnel Records), Raven, Bernard Doe (Metal Forces) og flere.

If you like to gamble, I tell you I'm your man
You win some, lose some, it's all the same to me
The pleasure is to play, it makes no difference what you say
I don't share your greed, the only card I need is

The Ace of Spades
The Ace of Spades

Going for the high one, dancing with the devil
Going with the flow, it's all a game to me
Seven or eleven, snake eyes watching you
Double up or quit, double stake or split

The Ace of Spades
The Ace of Spades

You know I'm born to lose, and gambling's for fools
But that's the way I like it, baby, I don't wanna live forever
And don't forget the joker

Pushing up the ante, I know you got to see me
Read 'em and weep, the dead man's hand again
I see it in your eyes, take one look and die
The only thing you see, you know it's gonna be

The Ace of Spades
The Ace of Spades, ah